

Sygn. akt II K 760/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SR Mariusz Brojek

Protokolant sekretarz sądowy Marta Sadło

w obecności prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu dnia 7 lutego 2017 roku sprawy **S. R.**

syna F. i N. z domu W. urodzonego (...)

w R.

skazanego:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 20 lutego 2009 roku, sygn. akt IV K 98/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych i 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T, wykonaną w całości;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 lutego 2012 roku, sygn. akt II K 795/11 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 3-letni okres próby oraz 50 stawek dziennych grzywny po 15 złotych i 5 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wykonaną w całości;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 września 2012 roku, sygn. akt II K 718/12 za przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., art. 226 § 1 k.k. w związku z art. 222 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4-letni okres próby, 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych i dozór kuratora oraz obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, przy czym za czyn z art. 178a § 4 k.k. orzeczono ponadto 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i 300 złotych świadczenia pieniężnego, wykonanie której to kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 8 lutego 2016 roku;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 lipca 2014 roku, sygn. akt II K 493/14 za przestępstwo z art. 244 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny po 25 złotych, wykonaną w całości;

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 14 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 901/15 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat, dozór kuratora, obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, wykonanie której to kary pozbawienia wolności zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 18 maja 2016 roku

orzeka

- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar wskazanych

w punktach III i V części wstępnej wyroku orzeka wobec skazanego S. R. karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

- pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity- Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu ⁶⁰/100) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu S. R.;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).
5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).
6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).
7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).
8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).
11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 760/16

UZASADNIENIE

W wyniku postępowania przeprowadzonego na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dyrektor Zakładu Karnego w S. zawiadomił, że wobec skazanego S. R., odbywającego karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 718/12 i roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 14 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 901/15 zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego.

Wymieniony był kilkakrotnie skazany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 20 lutego 2009 roku, sygn. akt IV K 98/09 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych i 2 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T, którą to karę grzywny wykonano 21 stycznia 2010 roku, zaś środek karny - w dniu 3 sierpnia 2013 roku;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 lutego 2012 roku, sygn. akt II K 795/11 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 3-letni okres próby oraz 50 stawek dziennych grzywny po 15 złotych i 5 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wykonaną w całości: w dniu 22 czerwca 2012 roku – karę grzywny, zaś w dniu 9 kwietnia 2015 roku – karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 września 2012 roku, sygn. akt II K 718/12 za przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., art. 226 § 1 k.k. w związku z art. 222 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4-letni okres próby, 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych i dozór kuratora oraz obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, przy czym za czyn z art. 178a § 4 k.k. orzeczono ponadto 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i 300 złotych świadczenia pieniężnego, wykonanie której to kary pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 8 lutego 2016 roku i aktualnie ją odbywa;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 lipca 2014 roku, sygn. akt II K 493/14 za przestępstwo z art. 244 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny po 25 złotych, wykonaną w całości w dniu 18 grudnia 2014 roku;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 14 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 901/15 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres

próby wynoszący 5 lat, dozór kuratora, obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu i uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych, wykonanie której to kary pozbawienia wolności zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 18 maja 2016 roku.

/ **dowód** : wyroki oraz postanowienia w aktach sprawy – k. 4-8, 12-13, 17-18 ; dane o karalności – k. 2-3; wydruk z sytemu NOE-SAD – k. 25-28; opinia o skazanym – k. 37-40, 45-46 /

Skazany S. R. ma obecnie wprowadzone do wykonania kary wymierzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 18 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 718/12, którą odbywa i wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 14 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 901/15II K 1024/13, której odbywanie zaplanowano w okresie od 30 maja 2017 roku do 30 maja 2018 roku.

/ **dowód** : opinia ZK w Z. – k. 37-40, 45-46 /

Nadto z opinii o skazanym sporządzonej w Zakładzie Karnym w Z. wynika, iż zachowanie skazanego na obecnym etapie odbywania kary pozbawienia wolności oceniono za ledwie jako przeciętne, z zaznaczeniem, że nie było potrzeby karania go dyscyplinarnie, a raz został nagrodzony za prezentowanie właściwego zachowania w trakcie odbywania kary. W opinii tej stwierdzono także, iż S. R. zaakceptował konieczność odbywania kary (do odbycia której został doprowadzony), a w stosunku do popełnionego przestępstwa (?) prezentuje werbalnie krytyczny stosunek. Równocześnie z treści opinii wynika, że skazany przed osadzeniem w środowisku rodzinnym funkcjonował nieprawidłowo, prezentował działania przemocowe, które to zresztą skutkowały skazaniem go przez Sąd Rejonowy w Łukowie za czyn z art. 207 § 1 k.k., polegający na znęcaniu się nad rodziną, ale też agresję swą kierował wobec osób spoza rodziny (próba podpalenia posesji sąsiada). Nie poddawał się oddziaływaniom resocjalizacyjnym w warunkach wolnościowych – ani ze strony kuratora, ani w ramach programu korekcyjno – edukacyjnego dla sprawców przemocy, którego nie ukończył; równie nieskuteczne okazało się ukończenie przezeń terapii związanej z uzależnieniem od alkoholu w centrum (...) Uzależnień w Ł., albowiem bezpośrednio po jej ukończeniu ponownie wrócił do spożywania alkoholu. Opiniowany nie pracuje w warunkach izolacji, brak informacji, by zabiegał o pracę, nie jest objęty programem przepustkowym. Wymieniony w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności uczestniczy w terapii uzależnień, której dotychczas nie ukończył, a ponadto wymaga oddziaływań zakresu konstruktywnych sposobów radzenia sobie z trudnymi emocjami; mimo tych wszystkich uwag prognoza penitencjarna co do S. R. jest - zdaniem administracji Zakładu Karnego w Z. - pozytywna.

/ **dowód** : opinia ZK w Z. – k. 37-40, 45-46 /

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, przy czym zgodnie z § 2 tego przepisu podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Jak stanowi art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę – zgodnie z brzmieniem art. 85a k.k. - przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Art. 572 k.p.k. stanowi, że jeżeli brak warunków do wydania wyroku łącznego postępowanie umarza się.

Przepis art. 577 k.p.k. przewiduje, że w wyroku łącznym należy oznaczyć w miarę potrzeby datę, od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym oraz wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej.

W niniejszej sprawie zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego w odniesieniu do następujących skazań:

- z dnia 18 września 2012 roku, sygn. akt II K 718/12 za przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., art. 226 § 1 k.k. w związku z art. 222 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, odbywaną od 15 kwietnia 2016 roku,
- z dnia 14 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 901/15 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

gdyż przestępstwa nimi objęte pozostawały w zbiegu rzeczywistym, a wymierzono za nie kary podlegające łączeniu, które nie zostały wykonane.

Kary orzeczone pozostałymi wyrokami nie spełniają wymogów do połączenia, wynikających z treści art. 85 § 1 i 2 k.k. i w związku z tym Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w części ich dotyczącej.

Mając na uwadze powyższe oraz ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd stwierdził, iż najwyższą z kar jednostkowych wymierzonych skazanemu, a podlegających łączeniu była kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim w sprawie o sygn. akt II K 718/12). Z kolei suma częściowych kar pozbawienia wolności z wyroków podlegających łączeniu wynosiła 2 lata i 4 miesiące. Tym samym kara orzeczona w niniejszym postępowaniu - obejmująca wskazane powyżej skazania wynosić mogła od roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności - przy zastosowaniu zasady absorpcji, do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności - przy zastosowaniu zasady kumulacji. Sąd wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Zauważyć należy – i wielokrotnie podkreślano to w orzecznictwie - iż instytucja wyroku łącznego nie stanowi premii dla skazanego, czy też nagrody za prawidłowe funkcjonowanie w warunkach izolacji, aczkolwiek nie powinna też pogarszać jego sytuacji. Dobre zachowanie skazanego powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie przede wszystkim w stosowaniu nagród regulaminowych, bądź w rozpatrzeniu wniosku o warunkowe zwolnienie z odbycia reszty kary. Tym niemniej pozytywną opinię z jednostki penitencjarnej, odzwierciedlającą przebieg resocjalizacji sprawcy i wynikającą stąd prognozę kryminologiczną Sąd winien brać, podobnie zresztą jak i inne okoliczności pod uwagę. Wbrew twierdzeniu o pozytywnej prognozie penitencjarnej nie sposób bowiem nie zauważyć, że zdecydowana większość wyroków skazujących S. R. (w tym także oba te, z których kary pozbawienia wolności podlegają łączeniu) zostały popełnione w związku z nadużywaniem alkoholu przez skazanego, a jedyne działanie resocjalizacyjne, jakie podjął w warunkach izolacji penitencjarnej, wymagające jego większego zaangażowania, czyli terapia uzależnień, nie zostało przezeń dotychczas ukończonych. Tym samym pozytywna prognoza penitencjarna w stosunku do skazanego, zawarta w opinii o skazanym, jest na chwilę obecną twierdzeniem zdecydowanie na wyrost, nie znajdującym umocowania ani w postawie tegoż skazanego w zakładzie karnym (gdzie nie wyróżnia się on w żaden sposób), ani też w jego dotychczasowej linii życiowej.

Wymiar kary zarówno na zasadzie absorpcji (pochlaniań), jak i kumulacji (prostego sumowania kar) nie mają częstego zastosowania i są raczej wyjątkowe, co wszak nie oznacza dla sądu nakazu wymierzania kary łącznej według metody mieszanej. Wymiar kary na zasadzie zsumowania kar jednostkowych nie zawsze bowiem stanowić będzie dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne – w realiach niniejszej sprawy tak opisane powyżej okoliczności podmiotowe (lekceważenie porządku prawnego przejawiające się w popełnianiu przez skazanego kolejnych przestępstw, niemal wszystkich związanych z nadużywaniem alkoholu i rażącym lekceważeniem porządku prawnego – bo za takowe należy uznać dwukrotne kolejne skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, pomimo wcześniejszych prawomocnych skazań za takie samo przestępstwo oraz ignorowanie orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także znieważenie i naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z wykonywanymi wobec niego czynnościami służbowymi, związanymi z zatrzymaniem do kontroli drogowej, czy agresja kierowana wobec najbliższych, zwieńczona skazaniem za czyn z art. 207 § 1 k.k., brak zaangażowania w proces resocjalizacji w warunkach wolnościowych, skutkujący koniecznością izolacji penitencjarnej, czy negatywną opinię środowiskową), jak i przedmiotowe (związane z rodzajem

popelnianych przestępstw i wykroczeń, popelnianych w związku z nadużywaniem alkoholu i pod jego wpływem, ich niewielką odległością czasową od siebie) świadczą w ocenie Sądu jednoznacznie, że jedynie kara łączna orzeczona wobec S. R. w myśl zasady kumulacji ma szanse zrealizować w pełni cele, jakie przed nią stawia w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Tylko tak orzeczona kara, izolując go ze społeczeństwa, zapobiegnie możliwie długo popelnieniu przez skazanego kolejnych czynów zabronionych przez prawo pod groźbą kary, a równocześnie będzie realną dlań dolegliwością. stanie się ona też wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, że orzekanie w przedmiocie wyroku łącznego nie jest formą premiowania, zwłaszcza dla sprawców tak dalece niepoprawnych i nie podejmujących nawet prób zmiany swych postaw, jak skazany S. R.. Równocześnie kara w takim wymiarze da mu możliwość skutecznego ukończenia terapii uzależnień w warunkach izolacji i wytrwania w abstynencji bezpośrednio po niej, a także – o ile będzie on zainteresowany zmianą swego życia – terapii dla osób objawiających zachowania agresywne, nauki radzenia sobie ze stresem, których to nie zdołał on skutecznie przejść w warunkach wolnościowych.

Mimo treści art. 577 k.p.k. Sąd nie zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego odbywania kary w sprawie II K 718/12 Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim od dnia 15 kwietnia 2016 roku do dnia wyrokowania, jednakże w przedmiocie tym został wyznaczony termin posiedzenia, celem uzupełnienia rozstrzygnięcia zawartego w wyroku.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających łączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania.

Z uwagi na obecną sytuację majątkową skazanego odbywającego karę pozbawienia wolności Sąd uznał, iż uiszczenie przez niego kosztów postępowania byłoby nadmiernym obciążaniem i dlatego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od uiszczenia kosztów sądowych, wydatkami w sprawie – w tym także kosztami jego obrony z urzędu – obciążając Skarb Państwa.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

SSR Mariusz Brojek